

Primatus in Sacris ab Ecclesiâ Anglicanâ Regi tributus non pugnat cum Authoritate Ecclesiæ à Christo commissâ.

Pone igitur nimios fastus, titulosque superbos
Roma, haud ulterius toti dominaberis Orbis,
Pontificem jam non Ecclesiæ nostræ supremum
Agnoſcit, immumque Caput; dudum Angliæ felix
Deposuit servile jugum, tristicque catenas;
Ex quo Populus Dullæ succensus iniquis
Legibus, Anglici decus inviolabile Scæpti
Assevit tandem, & raptos Horreius honores.
Nil Clavis, Petrice Cathedra, aut Calceus auri
Nomen posuit, ante ipsius infesta Corona.
Angliæ jam lætere, sibi jam cepit honores
Rex tuus, nupte fuis reipuit quos Roma ministris,
Nec raptis contenta alios his addidit ipsi.

Sic omni gentem Hebræam, populisque regebat
Numinus auspici Princeps Jesseus, illum
Agnoſcent Sacra, agnoſcent Civilia jura.

Sunt tamen, in sacris rebus quæſ diſplicet iſta
Pontifici æcepta, & Regi concessa potestas.
Testanturque sacros, divina Volumina, libros,
Presbyteros solos penes esse, Sacerdotique
Primatum in sacris, atque omnia Religioſum
Quæ spectant jura, hæc esse haud contra Regi,
Nimirum cum primævi incomula Caris
Florent, nullos habitorum Ecclesiæ Reges,
Quos insans potuit Christi committere regnum;
Solu Apostolicus sacris interſuit Ordo,
Cui Deus Omnipotens pleno latice imbut haustum
Æthereum, Jargaque indulsit munera dextrâ.
Non tamen idcirco Reges excludit ab isto
Primatu, seclis ævo labente futuris,
Cum felle tandem lux hæc divior omnes
Fundere in terras, cæcique hæc inde tenebras
Pelleret, & Reges vinculis constringeret silem.

Sunt contra, eorum quæſ omni munere Clero
Arctet soli commissæ potentia Regi.

In diversa urosque tibi contrariis error
Diffimili zelo affectos, extrema sequendo.
Finium est jus omne, & certo limite constat,
Intra quod debet le Rex Clæſique tenere.
Hic divinaum tractet mysteriis rerum,
Thura Deo ponat, cumulæque altaria donis,
Conſulat & sacris, & quæ Ecclesiæ possit,
Rite regat leges, Rex ſanciat ipſe rogatas,
Judicii poſſent trutinâ, atque examine juſto.
Sic bene conveniunt Ecclesiæ, Ræque; sacrorum
Hic Caput, hæc tenet interea ſibi debita jura.

Christus est verè Christus est verè

Hæc igitur merces æterna digna salutis;
Hic meriti tam grandis honoris scilicet nomine inquit
Mirandum & nulli audire penſamus amore;
Nec ſtat erat Christo vitam deponere, quo nos
Morte ſua ad vitam iſſeretur quoque nomen oportet
Deponat, nomen? neque te pudet, impia turba,
Ad terras humiles illum detrudere, per quem
Ipſi olim ſperas alio ſuccedere celo?
O mempe nimis infelix ratione, proſtans
Inconceſſa oculis dum vis mysteria Divum
Perſpicere, anguſtiæ brevi comprehendere mentis
Limite, quod fines omnes excedit, & implet
Teræque immenſumque polum Pontumque profundum!
Quod ſi mortalis mortali ſanguine natus
Eſt Chriſtus; nempe occidimus: ſpes perdita, cuncti
Deſuſi, tot caſſa Dei promiſſa, Fideliæ
Ex imis penitus tota evuta fundamentis,
Regna tenet mors triſtis adhuc, latiffima regna,
Atque omnes homines immani expectat hiatu.
Peccatunum etenim fontis quod pondere terræ
Tam vaſto ſuper incubuit per plurima ſecula,
Peccatunum unus tam longe arceri valebat
Unus homo imbellis? potuiſſe ſe pandere nobis,
Qui ſibi non potuit ſua propter crimina, cælum?
Ætherium certe ille genus, ſummique propago
Vera Jovis, cui ſas tantis ſe accingere cepit,
Quem tantum poſcebat onus, Deus ille, Deumque
Conſeſſa eſt natura parens, conſeſſa tot illa
Mirac'la humanas longe ſuperantia vires
Et non mortalem teſtantiâ, ſcilicet ipſæ
Quem multis agnoverunt undæ, cui parit Auſter;
Poſſe videre deſuſi qui cæcis, currere claudis,
Vivere deſuſis; quem launa dira tremendi
Imruptem Ecce noſtrique informis regna,
Videunt Mænes, videntur lumina torpere
Eumenidum, ætonitique animis ſupere triumphos
Ducentem genus hæc Hominum, quorum omnia cauſa
Edidit hæc, non agnoſcet? mitique carebit
Et bonus, atque humilis, quos extorquere valebat
Magnitudo; & metuendus; & haud tolerandus honores?
Hæc ſanus ah! veſtrum obliſit, jam diſcite parvam
Noſſe animi humani vim, diſcite cuncta potentem
Rite Patrem venerari, & Natum haud Patre minorem.

Fides in SS. Trinitatem eſt Chriſtiano homini ad Salutem neceſſaria.

ET tu duelli præmia, perſide,
Speras reſecti, militiæ decus
Qui tradidit ſigna, noſtris
Dedecus opprobriumque caſtris.
Tu! quem Sacerdos jam tenerum tenens
Paroque ſpurgens flumine, militem
Sacra ſuturum Trinitati

Dixit aqua ſcelus inde ſolvens:
Sacro exiit fonte novus (velut
Serpens rugoſa deſpoſuit æte

Alter per agros ſplendet) omni
Labe carens, ſcelerique purus:
Quid ſtultæ totis fontibus elui

Natura inuſtum poſſe putas malum?
Id quod poteſt ſancitè invocare
Sola fides data Trinitati,

Fruſtra Sacerdos merſit aquâ, Patris,
Natiq; Sancti & nomine Spiritûs,
Si tu, Gigantum more, cœlo
Bella Gigas novus intuliſti.

An forte necis præmia, periuræ?
Exempla quæras. Roma dabit ſuos
Diverſim equis lina inde raptos,
Membra ſeſis, aviſuſque dantes,

Audi, & tæntiſcas, detorqueo Patres,
Proles Meos, quæ maneat tibi.
At o minime iram & tremendam
Iſ fugias properè inſequentem.

Ter Sancta ſalve! non ego perſidum
Dixi Sacramentum, aut rationibus
Adductus ullis abogavi
Vota ſemel ſata Trinitati.

Mysterium altum (cui ratio Deus)
Spernit Socinus, quod ratio nequit
Sermos longè, magna rerum,
Atque ſupra poſſita intem.

Sic irreto lumine Gloriam
Perſerere ſolis longius impotens
Iratu evuſſile ſertur
Demortuus nitidos ocellos,

At non ſurentis ſpicula Apollinis
Vitare docti non violavimus
Furores ocellos innocentes
Sed radiis ſtruitur reſſeſſis.

Epistolæ Apoſtolice partem Regule Fidei neceſſariam continent.

GENS Humana gravi victorum pondere preſſa,
Qui meritis penſens Adami hoc crimina peccatis,
Quibus in tenebris latuit, quantique periculis!
Non Ratio aſſuit tantum lenire dolorem
Quâ potuit, miſſamque iterum reparare ſalutem,
E tenebris donec Scriptura extollere lucem
Dignata eſt, largè diſſuſo lumine riſcens,
Et docuit quibus illa modo reſtauraret honores,
Et placare Deum, & commiſſa pœne valeret.

Illa viæ nobis Duſt eſt, mortalibus ægris
Illa novæ præb' & ſolatia dulcia Viæ.

Sed ſit qui Hæretico cognatum dogma ſureci
Inſiſtitunt, monſtrantque, viam quod ſiquis Olympo
Aſſeſſeret, cupiſſe adytis inſiſtere Divum,
Sufficere, implicite Chriſtum modo credat ab alto

Veniſſe, & quod Hic ille olim promiſſus, Hic ille
Emmanuel, quem verba Dei, cæcinere prophætæ
Quem fore venturum, quem Virgo puerpera Mater,
Virgo tamen, nobis peperit, maris inſici Mater.

Verum Evangelicæ non ſolum ſcripta libellis
Digna fide, ſed digna fide, ſed numine plena
Quotique Apoſtolicæ data ſunt Oracula chartis,
Hæc etenim pariter nobis ſolatia viæ

Suppediant, iſdem hinc deſpicimus aurea dida,
D-cta, quibus milites noſtrum recreare timores
Diſcimus, & ſperare Deum, ſolacique beatæ.

Cum tu minimeſſe divina Volumina hæas,
Paule, lego, viſuſque inſpirat tuum Sacra vigorem
Majorem ſolito, cœli ſuper ardua Tempia
Evohor, & paſſim nebulis tenebriſque remotis

Perſpicuos animi tollo ad cœleſtia viſus,
Reſpecto apparet Numen velamine, coram
Agnoſco, atque Deum vultu contemplet aperto.

Sin aliquis ſcriptis idè diſſidere poſſit,
Atque Evangelicæ immanè abſolvere credat,
Inſpirante Deo quod non ſic magna loquantur
Quod nec inſeſſe eadem viſuſque, Spiritus idem,
Stat contra, loquiturque illi tua Pagina Numen.

Jul. 5. 1698. In die Comit. Reſp. Joh. Leng S.T.B. Anth. D. Cath. Soc.

Jul. 4. 1698. in Veſp. Comit. Reſp. Petro Nourſe, pro Gradu S.T.P. Coll. Div. Johan. Soc.